

Câu chuyện hần kể...

Quỳnh Lam ngây người một lúc lâu, rất lâu...

Thâm tâm đau đớn vô cùng nhưng cô vẫn hoàn toàn không có phản ứng, trên miếng vải băng mắt có nhòa đi vụn vớt.

Kí ức, từng chút từng chút lùa về,

Hình ảnh khi ấy, càng ngày càng hiện rõ,

Sự thật, là như vậy ư?

Thì ra sự thật lại tàn khốc đến thế!

Cô lại có thể xấu xa, tàn độc như vậy...

Là cô đã chia rẽ gia đình họ, là cô đã hại □hết Tố Tố...

Gió qua khe cửa lùa vào phòng, lạnh lạnh. Thoáng chốc cơ thể cô gái ngồi trên sàn run lên nhè nhẹ.

Gian phòng tĩnh lặng, thời gian như ngừng lại trước sự hoạt động của tất cả.

Hôm nay, những chuyện này lại một lần nữa vô tình kéo Lục Tư trở về với một hồi ức đau buồn nhất!

Tố Tố, anh làm vậy có đúng không?

Dụ Quỳnh Lam bây giờ không còn là Dụ Quỳnh Lam của trước kia, nghe được chuyện này chắc chắn là một đả kích rất lớn.

Nhìn thấy cô ấy đau khổ, em có vui lên chút nào không?

Anh thì thấy, rất vui!

Những thứ thuộc về em anh đã giúp em lấy lại hết rồi, dù là những thứ nhỏ nhất.

Tố Tố của anh đã phải trải qua chuyện gì anh cũng sẽ bắt cô ấy trải qua tất cả.

Ở cô ấy anh chỉ có thể trân trọng được một thứ, Quỳnh Lam, trong lòng anh đó vẫn là tên của em. Cái tên do cả nhà chúng ta đặt, cái tên thật đẹp!

Nuốt ngược cảm xúc vào trong, Lục Tư sải bước đến bế Quỳnh Lam đặt lên giường rồi rời đi.

Trước khi đi còn nói với cô một câu, “Tai nạn của mẹ em, Lâm Hàn Nguyên là do tôi gây ra.”

Cánh cửa được đóng lại, hần bảo Triệu Thạch cùng vài người đứng bên ngoài canh giữ.

Không phải vì sợ cô bỏ trốn, mà là vì sợ cô gặp nguy hiểm.

Một mình lái xe phóng nhanh trên đường cao tốc giữa khuya, hần về nhà với tâm trạng chứa vô trùng sự phức tạp.

Bước chân chậm rãi đi về phía căn phòng mà trước nay hần không cho bất kì ai vào cả. Vệ sinh, dọn dẹp nơi này đều do chính tay hần làm.

Phòng của Tố Tố...

Những tấm ảnh gia đình được treo rất nhiều trên tường, điểm nhấn vẫn là nụ cười ngây ngô xinh xắn ấy.

“Tố Tố, thật nhớ em!”

Hắn đi lại bàn học, vô thức cầm lấy một cuốn tập lật ra xem. Chữ cô rất đẹp, từng được giải nhì trong cuộc thi chữ viết của thành phố. Chỉ vì sai sót nhỏ mà không dành được giải nhất đã khiến cô khá buồn.

Lật đến những trang gần cuối bỗng nhiên có tờ giấy gì rơi ra. Lục Tư nhặt lên xem, đôi mày đột nhiên nhú chặt lại.

Giấy xét nghiệm ADN.

Lục Hán – Dự Quỳnh Lam, quan hệ huyết thống: 99,99%

Về ngoài bây giờ không thể che giấu được sự kinh ngạc trong đáy mắt hắn.

“Dự Quỳnh Lam, em gái cùng cha khác mẹ của tôi?”

Tâm trạng hắn, lần đầu tiên lại thay đổi nhanh đến chóng mặt như vậy.

Nếu đó là sự thật thì hắn có cả hai đứa em gái, một em gái ruột, một em gái cùng cha khác mẹ?

Lục Tư ngồi xuống ghế, gục đầu lên bàn nhìn chằm chằm vào khung ảnh gia đình.

Quỳnh Lam bé hơn Tố Tố một tuổi, cũng có thể Tố Tố chỉ vừa ra đời được một năm, Lục Hán đã bắt đầu ngoại tình với Lâm Hàn Quyên rồi mang thai Quỳnh Lam?

Bất giác lại cầm tờ giấy xét nghiệm ADN lên, những thông tin trong này có bao nhiêu phần trăm là sự thật?

Nếu thật là vậy thì giống như kiểu: Vì báo thù cho em gái mà hạ□ hạ em gái?

Hắn một lần nữa lái xe trở lại bệnh viện, bây giờ nơi này vắng tanh không một bóng người, vì thế không khí có chút u ám.

Tiếng bước chân trầm ổn trên nền gạch, hơi thở có chút gì đó gấp gáp.

Lục Tư vừa mở cửa đã thấy Quỳnh Lam rồi, cô ngồi trên giường, vẫn tư thế đó, vẫn vị trí đó kể từ khi anh rời đi.

Cô hoàn toàn ngồi ngây người như người mất hồn.

Tiếng động phá vỡ bầu không khí yên tĩnh, có lẽ cô cũng biết Lục Tư đã vào.

“Dự Quỳnh Lam.”

Ngập ngừng một chút hắn mới nói tiếp, “Lúc Lâm Hàn Quyên và Lục Hán quen biết nhau, khi đó em bao nhiêu tuổi?”

Quỳnh Lam...

Không một câu trả lời, đáp lại hoàn toàn là một sự tĩnh lặng.

Hắn không tức giận, ngược lại còn có vẻ đã hồi phục lại trạng thái ban đầu.

“Trả lời tôi.”

Mất vài phút im lặng, cô mới khó khăn mở miệng lẩm bẩm, “13.”

Mười ba tuổi...

Lục Hán đưa hai mẹ con cô về khi cô được 15 tuổi, có nghĩa là ba người họ chỉ mới quen biết được hai năm.

Chuyện huyết thống ruột thịt là điều không thể!

Giấy xét nghiệm ADN cũng có thể làm giả, hơn nữa trên người Dụ Quỳnh Lam không hề có bất cứ điều gì liên quan đến nhà họ Lục cả.

Nghĩ tới đây bỗng dưng thấy thật nhẹ nhõm, như đã đẩy được tảng đá nặng trĩu này giờ đang đè nơi ~~lưng~~ ngực vậy.

Nhưng vì chuyện gì mà lại làm giả chuyện huyết mạch?

Đồng hồ hiển thị đã hơn hai giờ sáng, cô vẫn ngồi ôm chân thu người lại trong góc giường.

Lục Tư chăm chú nhìn cô, lúc lâu sau không nói gì mà rời đi.